

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Ἰδὲ προηγουμένον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

Τὴν 8ην Φεβρ. εὗρον ὅτι τὸ γάλα τῆς Ῥόζας εἶχεν ἐντελῶς σειρεύσει! καθήσας δὲ κατὰ γῆς πλησίον τῆς, ἐνγηκαλίσθη αὐτὴν καὶ ἐκλαυσε πικρῶς. Ἡ λυπηρὰ ὥρα εἶχε φθάσει· ἦτο ἡναγκασμένος νὰ σφάξῃ τὴν Ῥόζαν, τὸν ἡμερον σύντροφον τῶν θλίψεών του, τὸ μόνον ζῶν ὄν, τὸ ὁποῖον ἐγλύκανε τὴν μοναξίαν του! ναι, ἦτο ἡναγκασμένος νὰ φονεύσῃ τὴν πιστὴν σύντροφόν του νὰ βυθίσῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν τῆς καὶ νὰ τῆς προξενήσῃ πόνον, ἐνῷ αὐτὴ εἶχε τῷ κάμει τόσας καλωσύνας!

Τοιαύτην ἀποτρόπαιον ἀλλ' ἀπαραίτητον πράξιν δὲν ἠδύνατο ἀκόμη ν' ἀποφασίσῃ νὰ πράξῃ Ὅθεν ἀνέβαλεν ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς. Εἶχε τροφήν δι' ὀλίγας εἰσέτι ἡμέρας καὶ λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ τὴν φεισθῇ.

Τὴν 12ην Φεβρ. ἔγραψεν εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὡς ἐξῆς: «Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὰς παρούσας θλίψεις καὶ ἀνησυχίαν μου νὰ γράψω ὅλα ὅσα συμβαίνουν. Αἱ τροφαὶ μου ὀλιγοστεύουν, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν υγείαν μου νὰ ἐλαττώσω τὴν καθημερινὴν τροφήν μου. Ἡ Ῥόζα ἀπ' ἐναντίας παχαίνει καὶ φαίνεται ὅτι μὲ προτρέπει νὰ καταφύγω εἰς καλλίτεραν τροφήν, καὶ ὅμως δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ τὴν σφάξω!

13ην Φεβρ. «Ἠρεύνησα πανταχόθεν εἰς τὸ κτηνοστάσιον ἴσως εἶρω τροφήν τινα ἀποταμιευμένην, ἀλλ' οὐδὲν εὗρον, ὃ δὲ κόπος συνήργησε μόνον εἰς τὸ ν' ἀξίωσιν τὴν πεινάν μου. Τί θὰ γείνω ἐγὼ καὶ ἡ πτωχὴ Ῥόζα! Ὡ Θεέ, βοήθησόν με!»

17ην Φεβρ. «Τὸ ψύχος ἠῤῥησε τόσον πολὺ ἀπὸ χθὲς πρὸ ἑσπέρας, ὥστε εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ ἀνάψω φωτιά. Ὁ ψυχρὸς οὗτος καιρὸς εἶναι κατάλληλος εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὸ κρέας τῆς Ῥόζας, ἐὰν τὴν σφάξω, ἀλλὰ τίς ἠξεύρει, πιθανὸν νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ γείνῃ θερμότερος, καὶ τότε, ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἀρκετὸν ἄλλας διὰ νὰ ἀλατίσω τὸ κρέας τῆς, θὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ. Ὁχι, θὰ περιμείνω μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης.

18ην Φεβρ. «Τὸ ψύχος ἐπικρατεῖ καὶ μὲ ἐνθυμίζει τὴν προσδολὴν τῶν λύκων. Τίποτε δὲν τοὺς ἐμποδίζει τώρα ἀπὸ τοῦ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰ ὄρη. Θεέ μου! προφύλαξόν με ἀπ' αὐτούς! Πόσον φοβερὸν νὰ διασπαρῇ τις ἀπὸ τὰ ἄγρια καὶ αἰμοδόρα ταῦτα θηρία! Κάλλιον νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ σωρὸν τινα χιόνος.»

20ην Φεβρ. «Ἐκαμα τὴν τελευταίαν μου ἀπόφασιν. Ναι, θὰ ἀφήσω τὸ κτηνοστάσιον αὐριον, καὶ ἐὰν μοι

συμβῇ ἀπευκταῖόν τι, θὰ σημειώσω τὴν αἰτίαν, ἥτις μὲ ὤθησεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Χθὲς τὸ βέλαισμα τῆς Ῥόζας μὲ ἀφύπνησεν ἀπὸ τρομερόν τι ὄνειρον. Ὁνειρευόμην, ὅτι ἐκοπτον εἰς κομμάτια τὴν Ῥόζαν, καὶ δὲ χεῖρές μου ἦσαν ὀλοαίματοι· ἐν ᾧ δὲ ἔκκαμνον τοῦτο, ἡ Ῥόζα ἐξέφερε γοερὰς κραυγὰς καὶ μὲ παρετήρει μὲ πολλὴν θλίψιν. Ἐξυπνήσας εὗρον, ὅτι τὰ δάκρυα ἔρρεον εἰς τὰς παρειάς μου, ἀλλ' ἐχάρον ἰδὼν, ὅτι ἡ Ῥόζα ἔζη ἀκόμη· στρέψας δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ἐχάιδευσά με πολλὴν ἀγάπην· ἡ χαρὰ μου αὕτη ταχέως ἠφανίσθη, ἐνθυμηθεὶς, ὅτι ἐπὶ τέλους ἦμην ἡναγκασμένος νὰ καταφύγω εἰς τὸ ἔσχατον ἐκείνο μέτρον. Μετὰ δύο ἡμέρας αἱ τροφαὶ μου θὰ ἐξηντλοῦντο ἐντελῶς. Ὅθεν ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω ἀμέσως περὶ τοῦ πρακτέου· ἔλαβον τὴν μάχαιραν καὶ ὕψωσα τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ δώσω τὸ τελευταῖον κτύπημα εἰς τὸ δυστυχὲς ζῶον· ἀντὶ τούτου ὅμως ἡ μάχαιρα ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρός μου καὶ ἀντὶ νὰ τὴν σφάξω, τὴν ἐνγηκαλίσθη καὶ τὴν κατεφίλου.»

«Τὸ ψύχος ἦτο μέγα· ἀνάψας δὲ φωτιά, ἐκάθησα πλησίον καὶ ἐθερμαίνόμεν, συλλογιζόμενος.» Ἐὰν οἱ λύκοι δύνανται νὰ τρέχουν ἐπὶ τῆς χιόνος, διατί καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ πράξω τὸ αὐτό;

«Ὁ συλλογισμὸς οὗτος μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω ἐκ χαρᾶς· ἀλλὰ ταχέως οἱ φόβοι μου ἐπανῆλθον. Τί; διὰ νὰ φεισθῶ τὴν Ῥόζαν πρέπει νὰ ἐκθέσω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τοὺς λύκους;

«Ἀλλὰ, εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, ἂς ὑποθέσω, ὅτι ἔσφαξα τὴν Ῥόζαν, δύναμαι τάχα νὰ ἦμαι βέβαιος, ὅτι τὸ κρέας τῆς θὰ διαρκέσῃ μέχρις οὗ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο; Ἐνίοτε τὸ ὅρος τοῦτο εἶναι ἐσκεπασμένον ἀπὸ χιόνα καθ' ὅλον τὸ θέρος, εἰς τοιαύτην δὲ περίπτωση πῶς θὰ διατηρηθῇ ἐδῶ χωρὶς τροφήν; Καλλίτερον, λοιπὸν, δι' ἐμὲ εἶναι τώρα, ὅπου ἡ χιὼν εἶναι σκληρὰ νὰ κατασκευάσω μικρὸν τι ἔλκυθρον, νὰ καθίσω δὲ ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν Ῥόζαν καὶ ν' ἀφεισθῶμεν εἰς τὸν κατήφορον· τότε καὶ λύκοι ἂν μᾶς προσβάλλουν, δὲν θὰ δυνηθῶν νὰ μᾶς φθάσουν, διότι ἡ ταχύτης τοῦ ἐλκυθροῦ εἰς τὸν κατήφορον, θὰ ἦναι πολλὴ μεγαλειτέρα τῆς τῶν λύκων, καὶ οὕτω σωζόμεθα ἀμφοτέροι.»

«Ταῦτα συλλογισθεὶς ἐσηκώθην ἀμέσως καὶ ἤρχισα τὴν ἐργασίαν, μετ' ὀλίγον δὲ κατάρθωσα, διὰ τῶν ἑύλων καὶ τῶν σχονίων, τὰ ὁποῖα εὗρέθησαν εἰς τὸ κτηνοστάσιον, νὰ κατασκευάσω ἔλκυθρόν τι ἀρκετὰ μέγα, ὥστε νὰ χωρῇ ἐμὲ καὶ τὴν Ῥόζαν.

«Ἀποῦ ἐτελείωσα τὴν ἐργασίαν, ἐπλησίασα τὴν Ῥόζαν καὶ τὴν ἐχάιδευσά, εἰπὼν: Μὴ φοβοῦ, ἀγαπητὴ Ῥόζα, μαζὶ ὑπεφέραμεν ἐδῶ, μαζὶ καὶ θὰ σωθῶμεν. Ποτὲ δὲν θὰ βῶ τὴν χεῖρά μου εἰς τὸ αἷμα τῆς ἀ-

γαπημένης μου Ρόζας, ἡ ὁποία ἐστάθη ἡ τροφὸς καὶ σύντροφος καὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ σεβαστοῦ μου Παπποῦ ἐπὶ τόσους μῆνας! Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κατάστασίν μας γνωρίζω πῶς νὰ διευθύνω ἐλκυσθῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ τόπος ἦναι πολὺ κατωφερὲς, ὥστε νὰ μὴ ἀναποδογυρισθῶμεν. Ἐάν δὲ ἡ Ρόζα γίνεται ἐμπόδιον, θὰ τῆς δέσω τοὺς πόδας καὶ θὰ τὴν βάλω ὀπισθεν τοῦ ἐλκυσθῶν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ἰσοσταθμίζον βάρος. Τὰ λοιπὰ ἀφίνω εἰς τὴν ἀγαθὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ μου.

«Μὲ τοὺς διαλογισμοὺς τούτους κατεκλίθην ἀποφασίσας ἐνωρὶς τὴν ἐπομένῃν πρωτὴν νὰ βάλω εἰς πρᾶξιν τὸ σχέδιόν μου τοῦτο· ἀπεκοιμήθην δὲ παραδώσας ἐμαυτὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μου.»

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΦΑΝΗ ἢ ΤΟ ΚΟΡΑΣΙΟΝ

Τὸ ἐμπιστευόμενον εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον βλέπομεν κοιτόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῷ σκοτεινῷ δάσει, ἀπεδειώχθη τῆς οἰκίας ὑπὸ τῆς μητρυῖας του, διότι ἤρνεϊτο νὰ πράξῃ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν αἰτιμον. Περιεπλανήθη πολλὰς ἡμέρας, προσπαθοῦν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπου κατ'ἔκει ἡ μάμμη του, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ εὐσεβὴς, καὶ ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ ἀναθρέψῃ τὴν μικρὰν κόρην, ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ της ἀπέθανε, καὶ τὴν ἐδίδασκε νὰ φοβῆται καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν. Τὸ κοράσιον ὠδοιπόρησεν ἑκατὸν μίλια χωρὶς νὰ ἔχῃ λεπτὸν, ἀλλ' ὁ Θεὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύετο,

ἤνοιγε τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων νὰ φέρονται συμπαιθητικῶς πρὸς αὐτὸ, καὶ ἐνίοτε χωρικός τις τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὸ ἀμάξιόν του, ἄλλος δὲ τῷ ἔδιδεν ὀλίγον ἄρτον διὰ νὰ μὴ ἐξαντληθῇ ἐκ τῆς πείνης, καὶ πάντοτε εὗρισκε μέρος νὰ κοιμᾶται τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἐνίοτε ἔχανε τὸν δρόμον καὶ ἐπλανᾶτο, καὶ οὕτω διήρχετο ὁ καιρὸς. Τέλος ἔφθασε πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου ἡ μάμμη της κατ'ἔκει, ἀλλ' ἡ νύξ τὸ κατέλαθεν, ἐν ᾧ ἦτο εἰσέτι εἰς τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία διήρχετο διὰ τοῦ δάσους. Τὸ κοράσιον ἦτο πολὺ κουρασμένον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεσε παγωμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἔτρεψε δὲ καθ' ὅλον του τὸ σῶμα καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἤθελεν ἀποθάνει. «Ἀλλ' ἐάν ἀφιερῶ εἰς τὸν Θεόν μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, εἶπε, Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ δι' ἐμέ, εἴτε νὰ μὲ σώσῃ, εἴτε νὰ μὲ λάβῃ εἰς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ θὰ ἴδω τὴν ἀγαπητὴν μητέρα μου, ἐάν δὲν δυνήθω νὰ ἴδω τὴν καλὴν μου μάμην ἐδῶ. Ἐπεθύμουν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ νὰ μὲ συγχωρήσουν, ἀλλ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τοῦτο, ὅλα θὰ ἦναι καλὰ ἐπὶ τέλους.» Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον κλεισθῇ καὶ αἱ δυνάμεις της σχεδὸν ἐκλείψει, ὅταν ἤχος ἠκούσθη καὶ φῶς ἔλαμψε, καὶ φωνὴ ἠκούσθη γνωστὴ, ἡ ὁποία ἔλεγε «Παυλὶ μου Φανῆ!» τὸ δὲ κοράσιον εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς του, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, «Πόσον ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς!» καὶ ἐλειποθύμησεν.

Ὁ πατήρ της, ὅστις δὲν ἦτο εἰς τὸν οἶκον, ὅταν τὸ παιδίον ἐξεδιώχθη, ἔτρεξε πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν χώραν πρὸς ἀναζήτησίν του, καὶ εὐρὼν αὐτὸ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν καλὴν του μάμμη, ἥτις περιποιήθη αὐτὸ ἕως ὅτου ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις του.

Οὕτως ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ ἐξεπληρώθη, διότι ὅχι μόνον ἐσώθη τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ καὶ ἡ προσκόλλησις του εἰς τὸ καλόν, ἐπροέβησεν τὴν μετάνοιαν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρυῖας, οἵτινες ἐπίστευσαν ἐκ καρδίας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἔκτοτε ἔζησαν εὐτυχεῖς.

ΑΛΚΗΛΩΝ ἢ ΑΛΙΕΥΤΙΚΗ.

Τὸ περίεργον πτηνόν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ παροῦσα εἰκονογραφία, καθήμενον ἐπὶ κλάδου ὑπεράνω τῶν ὀδάτων καὶ κρατοῦν εἰς τὸ στόμα του ἰχθύν, ὀνομάζεται εἰς τὴν ζωολογίαν Ἀλκηλὼν. Ἡμεῖς δὲ δυνάμεθα νὰ τῷ δώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλιέως, ἐπειδὴ ἀλιεύει ἰχθὺς καὶ τρέφεται μὲ αὐτούς.

Ἐπάρχουσι διάφορα πτηνὰ τοῦ εἶδους τούτου, ζῶντα, ἀλλὰ μὲν εἰς τὴν Αὐστραλίαν, ἄλλα δὲ εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ ἄλλα εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἶναι ὥραϊον θέαμα νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ πετώντα κατὰ μῆκος τῶν βρυμάτων μὲ μεγάλῃ ταχύτητα, ἢ καθήμενα ἐπὶ κλάδου ἐκ-